

landske hænder og flertallet af danske nationale patenter på danske hænder.

Det synes uforståeligt, at der ved lovforslaget skal tilvejebringes en diskrimination til fordel fortrinsvis for udenlandske patenthavere.

Indehaveren af fællesskabspatentet (oftest en udlænding) har ifølge konventionens Art 75, jfr. lovforslagets § 92 krav på, at reglen om omvendt bevisbyrde bringes i anvendelse i den bestemte situation, hvor advokaters og patentagenters erfaring har vist, at det kan være umuligt at tilvejebringe gyldigt bevis for en notorisk krænkelse.

Indehaveren af et nationalt dansk patent (oftest en dansker) kan i samme situation blot anmode retten om at anvende reglen om omvendt bevisbyrde.

Tilstedeværelsen af en sådan formodningsregel vil desuden lette domstolenes opgave, men bør naturligtvis indføres med den udtrykkelige bemærkning, at kodificering af reglen om omvendt bevisbyrde i den specielle situation ikke berettiger til den modsætningslutning, at domstolene herefter i andre sager vedrørende industriel ejendomsret, der ikke angår den i Art 75 omhandlede situation, er forhindret i at anvende hidtil gældende regler vedrørende bevisbyrden.

Patentagenter og advokater har gennem mange års praksis konstateret behovet for den formodningsregel, der nu skal indføres til fordel for indehavere af fællesskabspatenter, og professor Koktvedgaard har på den XI. Nordiske Patentagentkongres i juni 1976 udtalt sig for indførelse af reglen i den danske lov, men har næppe forestillet sig, at der skulle diskrimineres.

Til undgåelse af diskrimination og for at opnå harmonisering mellem fællesskabspatentkonventionen og den del af lovforslaget, der vedrører nationale patenter, foreslår Foreningen, at der i lovttekstens § 3 i slutningen af stk. 2 indføjes følgende:

»Angår patentet en fremgangsmåde til fremstilling af et nyt produkt, betragtes samme produkt, når det er fremstillet af en anden person end patenthaveren, som fremstillet ved den patenterede fremgangsmåde, medmindre det modsatte bevises. I forbindelse med bevisførelsen for det modsatte skal sagsøgte berettigede

interesse i at beskytte sine fabrikations- og forretningshemmeligheder tilgodeses.«

I Kapitel VI er fremsat forslag til spørgsmål 8 til handelsministeren.

Kapitel V.

Handelsministeriets bekendtgørelse.

Idet Foreningen henholder sig til, hvad der er udtalt i Foreningens skrivelse af 23. maj 1977, skal på ny udtrykkes beklagelse af, at der ikke samtidig med fremsættelsen af lovforslaget er offentliggjort et forslag til ændringer i handelsministeriets bekendtgørelse.

Der er tale om et lovforslag, der har betydning for patentansøgere fra hele verden, og der kræves af patentagenterhvervet en betydelig indsats for at orientere udenlandske klienter på flere forskellige sprog, inden loven sættes i kraft. Den praktiske vejledning, der skal gives, beror på udførelsesbestemmelserne, og det er derfor af vigtighed, at de foreligger på et så tidligt tidspunkt som overhovedet muligt.

Set på baggrund af den støtte, der har kunnet fås fra Patentdirektoratet, der i årevis har haft problemerne inde på livet og har drøftet dem med nordiske kolleger, synes det ikke at være et urimeligt forlangende fra borgerne, at handelsministeriet offentliggør de tanker, man har gjort sig om den praktiske anvendelse, samtidig med lovforslaget.

Når det har kunnet gøres i Sverige og Norge, burde det også kunne gøres i Danmark.

Af særlig interesse er affattelsen af bekendtgørelsens § 15, der har givet anledning til megen utilfredshed. Der stilles i Kapitel VI forslag om spørgsmål 9 herom til handelsministeren.

Kapitel VI.

Forslag til spørgsmål til handelsministeren.

1. Har handelsministeriet, da beslutningen om at sløjfe ordningen med tillægspatentansøgninger blev truffet med henvisning til Den europæiske Patentkonvention, taget i betragtning, at Tyskland ville opretholde ordningen i forbindelse med sit nationale patentsystem?
2. Har handelsministeriet ved udarbejdelsen af lovforslaget taget i betragtning, at en tillægspatentordning kan betragtes som en